

Από το 1958 και εξής η γειτονιά άρχισε να αδειάζει, έφευγαν Τούρκοι και Ρωμιοί, ο μαρασμός φυτρώνει.. Οι πρώτοι τουρκόπληκτοι, κι ύστερα το '63, ερχόμαστε από την Αθήνα, εγκαταλείπουμε τις σπουδές, να κρατάμε σκοπιά στην περβόλα της Καλλιόπης, στους Μαρτά τα σπίτια κοντά, στο αδιέξοδο Αραχώβης, θάνατοι, παλικαριές, καταστροφή. Και συνεχίζεται. Κύριος οίδε ως πότε.

Η Μεγάλου Κωνσταντίνου είναι μια μεγάλη μαύρη οδός, νεκρή, σωριασμένα στο χώμα σπίτια, φύτεψαν συκιές στα πεζοδρόμια, τα σχολεία του Αγίου Κασσιανού, Παρθεναγωγείο, Αρρεναγωγείο, κάποτε το 1958 παράρτημα του Παγκυπρίου Γυμνασίου, εκεί πριν τα οικοτροφεία του, το παρεκκλήσι ο Αϊ Γιώργης, ο Άγιος Ιάκωβος, κοντά το στεγνοκαθαριστήριο Ψιντρίδη, συντρίμια.

Τα παιδικάτα μας δρυμματίστηκαν μια κι έξω τόσα χρόνια, μια ολόκληρη ζωή. Εύχεσθε για το καλύτερο.

Μίλα Πενταδάκτυλε

Καρτζιήν μου πάντα σε δωρώ
που το παράθυρόν μου,
γιατ' εν μιλάς, τζιεκλείωσες
τα σιήλη σου βουνόν μου;

Μίλα ν' ακούμεν τον καμόν
ο ύπνος μεν μας πιάσει,
τζιη λησμονιά δαμέσα δα
τζαιπόθκια έσειι, τζιαθκειάσι

Βουρά πο τζιει, βουρά ποδά
σφυρά μέσα στη στράτα
δράκους τζαιφίδκια που γεννά
χαμνά τζαιξαπολά τα

Μίλα να ππέσειο κεραυνός
να ποσπαστεί το ψέμαν,
που μου λαλούν με τον οχτρόν
πως έχω ίδιο γαίμαν

Καρτζιήν μου πάντα σε δωρώ
ας γίνει η φωνή σου,
τα κόκκαλο που πνάζουσιν
κάτω που το κορμί σου

Ελένη Σιούφτα